

[Bertel Dahlgaard.]

Det er dette, et utvivlsomt stigende Tal inden for Danskheden i Sønderjylland ser, og som derfor frister visse, forhaabentlig smaa Kredse til at ønske Forholdene saadan lagt til Rette, at det ikke bliver alt for let for Mindretallet at oprette eller opretholde Friskoler. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at jeg ikke argumenterer imod, at de Skolebygninger, Tyskerne i Besættelsestiden paa illoyal Vis har ladet den danske Stat betale, maa tilhøre Staten; men jeg fraraader paa det bestemteste, at dette benyttes til at hindre Mindretallet i at faa Lokaler til Friskoler, hvor de har legitim Ret til at faa saadanne Skoler. Jeg behøver i og for sig ikke at sige mere herom. Det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen har jo i sit eget Blad fra sin gamle Kampfælle J. P. Nielsen faaet et Svar, som fremsættes med særlig Vægt, men jeg har ønsket at sige min Mening om hele dette Spørgsmaal, klart og uden Omsvøb, fordi jeg saa umaadelig gerne vilde, at Nordslesvigs Danske i denne Periode af vor Historie udviste en vis Fornemhed og et vist Storsind i sin Handlemaade. Det skal vi ikke gøre af Hensyn til Tyskerne, men af Hensyn til os selv og paa Trods af, at betydelige Dele af det tyske Mindretal efter Besættelsestidens Hændelser ikke har Krav derpaa.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord om Udrensningen i Nordslesvig, særlig foranlediget af Udtalelser af de ærede Medlemmer Hr. Heick og Hr. Bartholdy. Det ærede Medlem Hr. Heick citerede en Udtalelse af mig om, at Fejlgreb paa dette Omraade i Sønderjylland har voldt Danmark stor national Skade, og siger, at en saadan Udtalelse kan yde Stimulans til Tyskheden i Nordslesvig, naar jeg ikke samtidig siger, hvori Fejlgrebene har bestaaet. Jeg skal straks sige, at det tror jeg ikke paa. Ingen vil vist mistænke mig for, at jeg ønsker at forsvare de Elementer inden for Mindretallet, som under Besættelsen i Læ af tyske Bajonetter har misbrugt deres Stilling og vendt sig mod de Danske i Nordslesvig, og mod den danske Stat, som siden 1920 har sikret det tyske Mindretal en saa enestaaende kulturel Frihed. Hertil kommer, at jeg under hele Behandlingen af Straffelovgivningen fra første Færd klart har givet til Kende, hvor jeg mente, en noget større Mildhed var forsvarlig. Det drejer sig om frontfrivillige, hvor begge de ærede Med-

lemmer i øvrigt giver samme Anskuelse til Kende. At det forholder sig saaledes, kan det ærede Medlem Hr. Heick f. Eks. se af en Tale, jeg holdt her i Tinget under Behandlingen af Lovforslaget om Ændringer i Straffelovstillægget den 12. Januar i Aar, Sp. 2494, hvor jeg angaaende mit Ønske om en mildere Behandling udtaler:

„Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at jeg taler altsaa ikke om de saakaldte Zeitfreiwillige, heller ikke om Selbstschutz-Organisationen, men om egentlige Frontsoldater udgaaet af det tyske Mindretal i Sønderjylland“.

Efter de ærede Medlemmers Udtalelser synes der ikke at være større Forskel i vor Opfattelse paa dette Punkt, men jeg udtalte denne Anskuelse i Tide, ogsaa under Behandlingen af selve Straffelovstillægget i Maj 1945. Og naar denne Linie ikke blev fulgt, mener jeg heller ikke, at den høje Rigsdag har den væsentligste Skyld deri, men derimod den daværende Justitsminister, saaledes som jeg har paavist det i min Tale her i Tinget den 12. Februar, Sp. 2495. Jeg kan ogsaa sige, at jeg i de fleste Henseender er enig i de Betragtninger, de ærede Medlemmer fremsatte angaaende Tilbagegivelse af straffedes økonomiske Rettigheder saavel som om en mildere Behandling af de frontfrivillige, der nu vender tilbage fra allierede Fangelejre.

Naar det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram i denne Forbindelse taler om Udtalelser af „selvgode Professorer og andre, som gennem deres Tale og Skrift blot beviser, at de ikke er indlevet i de Problemer, som de mener alene og bedst at vide Besked om“ — det er jo aabenbart Professor Hal Koch, som det ærede Medlem her tager Sigte paa —, vil jeg sige til ham, at jeg tror ikke, det ærede Medlem hverken i aandelige eller nationale Spørgsmaal skal søge Jævning med den Professor, han her saa haanligt udtaler sig om. Det ærede Medlem ved jo endvidere meget godt, at der i Nordslesvig staar saa betydelige Mænd bag en Opfattelse, der er modsat det ærede Medlems, saa det ærede Medlem ikke vil vinde ved at sætte sit Navn eller sin Vurderingsevne med Hensyn til Nordslesvigs Forhold i Fortid, Nutid eller Fremtid op imod deres. Dette gælder ogsaa med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om Sydslesvig. Jeg vil